

پاریس به شریک کلیدی مسکو تبدیل می شود

اولین سفر رئیس جمهور فرانسه به روسیه، نشان داد که سارکوزی شیراک نیست.

سرویس روسیه/خبرگزاری آران خبرگزاری آران/سرویس روسیه: اولین سفر "نیکلا سارکوزی" رئیس جمهور فرانسه به روسیه، بهانه ای برای تفسیرهایی با این محتوا بود که سارکوزی شیراک نیست، از این رو کرملین می تواند هرگونه روابط مشارکتی و یا متفقانه را به فراموشی بسپارد و فاصله بین روسیه و اروپا بیشتر می شود. اما نباید با توجه به برخورد کمی غیر معمول و آمریکایی منشانه رئیس جمهور فرانسه، در نتیجه گیری از ماهیت روابط، شتاب کرد.

به گزارش خبرگزاری آران به نقل از راشین نیوز، رفتار سارکوزی گواه این است که او سیاست مداری جاه طلب و هدفمند است که در انتخاب ابزار برای دستیابی به اهداف خود کاملاً عملگر است. "ولادیمیر پوتین" رئیس جمهور روسیه نیز ویژگی های مشابهی دارد: حداکثر عملگرایی در ترکیب با اقتدار. وجوه اشتراک دو رئیس جمهور اجازه می دهد که به بروز تفاهم بین آنان امید داشت. اما این اصلاً بدین معنی نیست که بین آنها دوستی متقابل بوجود می آید، ممکن است که بالعکس، خشم نیز بوجود بیاید. اما یافتن راه حل، معمولاً نه بر اساس علاقه و یا عدم آن، و بلکه بر اساس درک درست از رفتار شریک است.

در زمان شیراک، پاریس با مسکو و برلین نزدیک شد، اما شیخ ابرقدرت سه ضلعی، شرکای فرانسه در اتحادیه اروپا را به هراس انداخت. شکاف ایجاد شده در اثر دیدگاه های مختلف نسبت به جنگ عراق، پس از پیوستن کشورهای اروپای مرکزی و شرقی به اتحادیه اروپا وخامت یافت. از بین سه عامل تعادل در سیاست فرانسه، یعنی رابطه با آمریکا، سیاست داخلی در اتحادیه اروپا و روابط ویژه با روسیه، دو عامل فرو نشستند که تعادل نیز بر هم خورد.

وظیفه سارکوزی، احیای تعادل بر هم ریخته است. گرایش سارکوزی به آمریکا و نیز توجه ویژه او به "اروپای جدید" مربوط به همین می شود. به نظر می رسد که اخباری بد برای کرملین وجود داشته باشند. اما همین اصل تعادل، تحکیم الزامی عامل سوم، یعنی روابط با روسیه را نیز از سارکوزی مطالبه می کند. بویژه که هرچه پاریس بیشتر به آمریکا گرایش می یابد، همان قدر نیز روند توسعه روابط با مسکو اهمیت بیشتری می یابد. در کل این تصور که روسیه یکی از مهره های کلیدی در ثبات اروپاست، در پایه های سیاست فرانسه طی حدود 15 سال اخیر وجود دارد، بدون توجه به این که چه کسی روسیه را اداره می کند، تزار، دبیر کل و یا رئیس جمهور.

اما مسکو باید با چنین توهمی وداع کند که می تواند فرانسه را بسوی خود جلب کند. این مغایر با اصول پاریس خواهد بود. اما در مسائل پیچیده در جغرافیای سیاسی و اقتصادی، می توان روی حمایت فرانسه حساب کرد.

پایان پیام.